

РЕШЕНИЕ

№ 5520

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110168773 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на „ФИРМА“ ЕАД, ЕИК *****, представлявано от АА- Изпълнителен директор срещу М. А. М. с ЕГН:*****, с адрес: АДРЕС, с която се иска да бъде признато за установено спрямо ответника, че дължи на ищеца сумата от 2 842,78 лева, от които 2450,44 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода м.05.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 21.08.2023г. до изплащане на вземането, 351,81 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2021г. до 10.08.2023г., както и суми за дялово разпределение 33,47 лева - главница за периода от м.07.2020г. до м.04.2022г., ведно със законната лихва от 21.08.2023г. до окончателното изплащане на вземането, и 7,06 лева - лихва за периода от 15.09.2020г. до 10.08.2023г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 46620/2023 г. на СРС.

Посочен е адрес на топлоснабдения имот: АДРЕС, Аб. №: *****/ инст.№ *****, ИД номер: *****.

Ищецът твърди, че ответника, в качеството си на вещен ползвател на процесния топлоснабден имот, е клиент на ТЕ по смисъла на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, съгласно който, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост (СЕС), присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ при условията и по реда, определени в Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването.

Сочи се, че съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/, които в процесния случай се изготвят от „ФИРМА“ ЕАД и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите влизат в сила в едномесечен срок след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и клиентите на ТЕ, без да е необходимо изричното им приемане от страна на клиентите, като ответника не е упражнил правата си по чл. 150, ал. 3

от ЗЕ (чл. 106а, ал. 3 ЗЕЕЕ) и спрямо него са влезли в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от „ФИРМА“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение от 2016 г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Монитор“ в сила от 10.07.2016 г.

Излагат се съображения, че съгласно чл.33 от ОУ, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Също така имат задължение да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно влезлите в сила ОУ топлопреносното предприятие начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. При неизпълнение в срок на задълженията по ал. 2, Клиентите заплащат на продавача обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата до момента на заплащането на дължимата сума за топлинна енергия.

Твърди се, че ответника е използвал доставяната от дружеството- ищец ТЕ през процесния период и към настоящия момент не са погасил задължението си.

Сочи се, че на основание чл. 139 от ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. В настоящия случай, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от ЗЕ, собствениците в СЕС, в която се намира имота на ответника, са сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с „ФДР“ ЕООД.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответника оспорва исковете. Не се оспорваа размера на претендираните суми, Оспорва се основаниято за дължимост на сумите, поради наличие на погасителна давност, липса на основание за претендираното вземане за дялово разпределение, както и липса на основание за претендираната лихва за забава върху главницата и сумата за дялово разпределение.

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД във вр. чл. 422 ГПК.

На 22.08.2023 г. „ФИРМА“ ЕАД е депозирало пред СРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу М. А. М. за следните суми: 2 450,44 лева (две хиляди четиристотин и петдесет лева и 44 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 21.08.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 351,81 лева (триста петдесет и един лева и 81 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2021 г. до 10.08.2023 г., 33,47лева (тридесет и три лева и 47 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.07.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 21.08.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 7,06 лева (седем лева и 06 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2020 г. до 10.08.2023 г.- задължение за доставена, но неизплатена топлинна енергия и дялово разпределение за топлоснабден имот, находящ се на адрес: АДРЕС аб.№ *****.

С разпореждане от 24.08.2023 г. по ч. гр. д. № 46620/2023г. по описа на СРС, съдът е постановил исканата заповед за изпълнение, като е присъдил на заявителя и сторените в заповедното производство разноски в размер на 56.86 лв. за заплатена държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение

Заповедта е връчена на длъжника и в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е депозирано писмено възражение от длъжника, намирайки вземането – предмет на заповедта, за недължимо, като на основание чл. 415, ал. 1, т.1 ГПК на ищеца са дадени указания за предявяване на

установителен иск. В срока по чл.415, ал.4 ГПК ищецът е предявил иски за установяване на вземанията си по исков ред.

Със спогодителен протокол по гр.д. №****/1989 г на XI Районен съд-София от 23.09.1989 г. в дял на съделителката ЮРИ е поставен следния недвижим имот: апартамент в АДРЕС

Видно от удостоверение за наследници №19.09.2002 г. ЮРИ е починала на 20.05.1999 г. като е оставила за наследник М. А. М.- дъщеря.

Приложен по делото е Нотариален акт за дарение на недвижим имот акт *** том **, рег. №**, дело №***от *****г. М. А. М. дарява на сина си ЮАН следния свой недвижим имот: апартамент АДРЕС като си запазва пожизнено и безвъзмездно ползването върху недвижимия имот.

С молба-декларация от 20.09.2002 г. М. А. М. е поискала от ищцовото дружество да бъде открита партия на нейно име за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС като е посочено, че в имота живеят 2 лица.

Видно от представения протокол от проведеното на 19.05.2002 г. Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в АДРЕС етажните собственици са взели решение да се сключи договор с „ФДР“ ЕООД, което дружество да извършва индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода и издаване на обща и индивидуални сметки.

Представен е договор от 09.09.2002 г. между „ФДР“ ЕООД, и етажната собственост с адрес: АДРЕС по силата на който дружеството се е задължило да достави и монтира необходимите уреди за регулиране и отчитане на консумацията на топлинна енергия, както и да изготвя и предоставя на насрещната страна обща и индивидуални изравнителни сметки за консумираната топлинна енергия.

Ангажиран е договор, сключен между „ФИРМА“ ЕАД – възложител и „ФДР“ ЕООД, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

Представена по делото е общата фактура от 31.07.2021 г. Видно от същата към тази дата са издадени кредитни известия за прогнозните месечни фактури за периода от месец май 2020 г. до месец април 2021 г. в общ размер на 926.60 лева. Направено е изравнение за периода като е направено увеличение със сумата от 49.66 лева и е издадена фактура за сумата от 976.26 лева.

Представена по делото е общата фактура от 31.07.2022 г. Видно от същата към тази дата са издадени кредитни известия за прогнозните месечни фактури за периода от месец май 2021 г. до месец април 2022 г. в общ размер на 1173.58 лева. Направено е изравнение за периода като е направено увеличение със сумата от 314.28 лева и е издадена фактура за сумата от 1487.86 лева.

Прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че в периода от м.05.2020г. до м.04.2022г. процесният имот е бил топлоснабден, както и че стойността на доставената топлинна енергия възлиза именно на посочената от ищеца сума, за която сума са издадени и осчетоводени фактури от ищеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна

следното:

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т.1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

От представените по делото съдебно-поделителен протокол, удостоверение за наследници и нотариален акт се установява, че за периода м.05.2020 г. -м.04.2022 г. ответницата е едноличен собственик на топлоснабдения имот.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между „ФИРМА“ ЕАД и ответника за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия, одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в какъвто смисъл са й разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Изложените обстоятелства в своята съвкупност обосновават заключението, че за исковия период между ищцовото дружество от една страна и М. А. М. от друга страна, е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет: доставката на топлинна енергия за битови нужди относно целия процесен имот. Освен пораждање на облигационно правоотношение ex lege, налице е и изрично изразена воля от страна на ответницата за

откриване на партида на нейно име, т.е. за възникване на облигационна връзка с ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и действалата през исковия период Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.).

В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е извършвано от „ФДР“ ЕООД.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

От страна на ответника М. А. М. своевременно е направено възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, вземанията на топлоснабдителните дружества са периодични по смисъла на чл.111, б. „в“ ЗЗД, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно нормата на чл.114, ал.1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от действащите общи условия от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а стойността на фактурата за изравнителните сметки, в 45-дневен срок след периода, за който се отнасят.

Настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК/ арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/- 21.08.2023 г. Така към датата на подаване на исковата молба е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 21.08.2020 г. Всички вземанията по фактурираните по прогнозни данни суми за периода май-юни 2020 г. , видно от приложената обща фактура от 31.07.2021 г. / 101.88 лева/ са погасени по давност.

Дължима остава сумата от 2362.24 лева. -875.38 лева за периода м.07.2020 г.-м.04.2021 г./след приспадане на сумата от 101.88 лева- погасено по давност вземане от пълния размер от 976.26 лева / и 1487.86 лева за периода м.05.2021 г.-м.04.2022 г.

За периода на своята забава ТИС дължи обезщетение в размер на законната лихва. Ищецът има вземане срещу ответницата за мораторна лихва за периода 15.09.2021г. до 10.08.2023 г., в размер на 330.65 лева, изчислен от съда с данъчен калкулатор на НАП /https://nraapp02.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp/ по реда на чл. 162 ГПК при изчисляване на лихвата върху основа- дължимата сума за всеки отоплителен сезон съобразно методиката посочена в общите условия – от 15.09 на съответната година до 10.08.2023 г.

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата

дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от действащата през исковия период Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.) е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партията на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия от 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В процесния случай е налице хипотезата на чл. 61, ал. 2, т. 2 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.) съгласно която разпределението на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва само от топлопреносното предприятие или от доставчика, когато в сгради - етажна собственост, клиентите не са избрали лице избират лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявените искове за установяване на дължимостта на тази сума в полза на „ФИРМА” ЕАД – в качеството му на продавач на топлинна енергия, се явяват установени по основание.

Констатира се, че неизплатеният размер на претенцията за дялово разпределение спрямо ответника е правилно определена, не е погасена по давност и е на обща стойност от 33.47 лева.

Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД, когато няма определен срок за изпълнение, какъвто е и даденият казус относно престирането на цената на услугата дялово разпределение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Поканата за заплащане има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и ще дължи обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД в размер на законната лихва върху дължимата се като главница сумата. До приключване на производството пред първоинстанционния съд ищцовото дружество не е ангажирало доказателства за връчването на ответника на такава покана относно заплащането на услугата за дялово разпределение, съобразно което последният не е изпаднал в забава и не дължи на „ФИРМА” ЕАД обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД или сумата от 7.06 лева - мораторна лихва за периода 15.09.2020г. до 10.08.2023г.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, на „ФИРМА” ЕАД съобразно уважената част от исковете се следват деловодни разноски спрямо ответника за настоящото производство, чийто размер, възлиза на 130.34 лв., от общо дължим размер от 156.86 лева/ държавна такса- 56.86 лева и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ/. Съгласно мотивите към т. 11г от ТР №4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за делимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Видно от приложените към заповедното производство доказателства следва да се присъдят съразмерно разноски -88.80 лева от пълен размер от 106.86 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответницата се следват разноски за отхвърлената

част от исковете. Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА съразмерно с отхвърлената част от исковете в размер на 84.52 лева, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения от пълно следващ се такъв от 584.28 лева, както и 67.62 лева за заповедното производство.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо М. А. М. с ЕГН:*****, с адрес: АДРЕС, че дължи на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, представлявано от АА- Изпълнителен директор, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД във връзка с чл. 422 ГПК сумата **2362.24 лева- главница**, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС, Аб. №: *****/ инст.№ *****, ИД номер: *****, за периода м.07.2020г. до м.04.2022г., **ведно със законната лихва от 21.08.2023г. до изплащане на вземането, 330.65 лева - мораторна лихва** за забава от 15.09.2021г. до 10.08.2023г., както и **суми за дялово разпределение 33.47 лева - главница** за периода от м.07.2020г. до м.04.2022г., **ведно със законната лихва от 21.08.2023г.** до окончателното изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 46620/2023 г. на СРС, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за ТЕ над уважения размер от 2362.24 лева до пълния предявен размер от 2450.44, както и за сумите по прогнозните месечни фактури за м. 05-07.2020 г., претенцията за законна лихва върху неоснователния размер на главницата, иска за мораторна лихва над уважения размер от 330.65 лева до пълния предявен размер от 351.81 лева и иска за мораторна лихва върху сумите за дялово разпределение в размер на 7.06 лева за периода от 15.09.2020 г. до 10.08.2023 г.

ОСЪЖДА М. А. М. с ЕГН:*****, с адрес: АДРЕС, да заплати на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, **съдебно-деловодни разноски** за производството по ч.гр.д. № 46620/2023 г. на СРС в размер на **88.80 лева**, както и за настоящото производство, в размер на **130.34 лева**.

ОСЪЖДА „ФИРМА” ЕАД, ЕИК ***, да заплати на адв. И. А. Н.,** личен номер на адвокат 1900098110, на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата, **адвокатски хонорар в размер на 84.52 лева** за настоящото производство и **67.62 лева** за заповедното производство/ ч.гр.д. № 46620/2023 г. на СРС/.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на ищеца: „ФДР” ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____